Πέρα από τη Μιζέρια των Εκλογών

Αναστάσης Ταραντίλης

Η πραγματικότητα απογύμνωσε τα μεγάλα ιδεολογικά αφηγήματα τόσο της ελεύθερης αγοράς όσο και του υπαρκτού σοσιαλισμού καθώς δεν κατάφεραν να δημιουργήσουν έναν καλύτερο και πιο δίκαιο κόσμο όπως ευαγγελίζονταν. Μετά την πτώση του υπαρκτού σοσιαλισμού, πολλοί υποστηρικτές της ελεύθερης αγοράς βιάστηκαν να ανακοινώσουν το τέλος της ιστορίας, να διαπιστώσουν ότι μέχρι εδώ μπορεί να φτάσει η ανθρωπότητα, να υποστηρίξουν ότι μπορεί το σύστημα να μην είναι το πιο δίκαιο αλλά δεν γίνεται να ύπαρξει κάτι καλύτερο, να διακηρύξουν ότι ο καπιταλισμός νίκησε και δεν υπάρχει άλλη εναλλακτική.

Βέβαια οι κοινωνίες είναι ανεξέλεγκτες δημιουργικές δυνάμεις και γι’αυτό έχουν πάντα τον τελευταίο λόγο. Για παράδειγμα, τα Κίτρινα Γιλέκα, ένα από τα κινήματα των τελευταίων ετών που λειτουργούν με αμεσοδημοκρατικές συνέλευσεις πολιτών όπως το Occupy στην Αμερική, οι πλατείες του 11΄ στην Ελλάδα ή οι πλατείες του 13΄ στη Βουλγαρία.

Η πρακτική των Κίτρινων Γιλέκων να καταλαμβάνουν διασταυρώσεις και πλατείες έχει ως αποτέλεσμα τη δημιουργία ενός διαφορετικού δημόσιου χώρου και χρόνου. Ξεφεύγουν από το καθιερωμένο τρίπτυχο **εργασία-κατανάλωση-ύπνος** και οικοδομούν τις συνθήκες για πολιτικό διάλογο και δράση, στοιχεία απαραίτητα για να αναπτυχθεί η αμεσοδημοκρατική οργάνωση. Λόγω του οριζόντιου τρόπου οργάνωσης το κίνημα των Κίτρινων Γιλέκων εναντιώθηκε στη λογική της ανάθεσης και έτσι, όταν τον Δεκέμβρη του 2018 ο Μακρόν ζήτησε από τα Κίτρινα Γιλέκα να εκλέξουν εκπροσώπους για να συνομιλήσουν με την κυβέρνηση εκείνοι αρνήθηκαν κατηγορηματικά. Μέσα από τις διαδικασίες τους τα Κίτρινα Γιλέκα βιώνουν την πραγματική πολιτική, δηλαδή **τη δημοκρατική συμμετοχή ίσων ατόμων τόσο στην απόφαση όσο και**

στην υλοποίησή της.

Σε μια εποχή που συνεχώς μας βομβαρδίζουν με ανόητους λόγους για να συμμετάσχουμε στις εκλογές – πχ. ψηφίστε Σύριζα για να μην βγει η Νέα Δημοκρατία, ψηφίστε Μακρόν για να μην βγει η Λεπέν, ψηφίστε Χίλαρι για να μην βγει ο Τραμπ – οφείλουμε να καταλάβουμε ότι οποιοδήποτε πρόσωπο πάρει την εξουσία θα εφαρμόσει την ίδια νεοφιλελεύθερη πολιτική. Το είδαμε με την «πρώτη φόρα Αριστερά» στην Ελλάδα, όταν σε μια νύχτα το ΟΧΙ έγινε ΝΑΙ. Το βλέπουμε στην «πρώτη φορά Αριστερά» στο Μεξικό, όπου η κυβέρνηση Ομπραδόρ – της οποίας κάποια μέλη, προτού ανέλθουν στην εξουσία, υποστήριζαν τους Ζαπατίστας – θέλει να υφαρπάξει εδάφη των Ζαπατίστας και των υπόλοιπων ιθαγενικών λαών για να δημιουργήσει τουριστικά θέρετρα και δρόμους.

Απέναντι στη μιζέρια και τα αδιέξοδα των εκλογών, και γενικότερα στη λογική της αντιπροσώπευσης, να βάλουμε μπροστά τη δράση στα κοινά, να φτιάξουμε συνελεύσεις των γειτονιών, των πόλεων, να δημιουργήσουμε ομοσπονδίες αυτών των συνελεύσεων. Να γίνουμε δημιουργικοί και να αρχίσουμε επιτέλους να μιλάμε για αυτά που έχουν σημασία. Η αμεσοδημοκρατική πολιτική δεν είναι κάποια επαναστατική ονείρωξη που δεν πρόκειται να συμβεί ποτέ, συμβαίνει σήμερα στη Ροζάβα, στους Ζαπατιστάς, αλλά και στη λιγότερο εξωτική Γαλλία όπου τα Κίτρινα Γιλέκα προσπαθούν, μέσα από τον θεσμό της Συνέλευσης των Συνελεύσεων να φτιάξουν ένα δίκτυο αμεσοδημοκρατικών συνελεύσεων σε όλη τη Γαλλία.

Είναι ο καιρός πλέον να δούμε ποια είναι όντως τα ρεαλιστικά όρια για μια ουσιαστική αλλαγή. Σίγουρα δεν είναι ρεαλιστική η μεταφυσική πίστη ότι ψηφίζοντας τον σωστό υποψήφιο (ή τουλάχιστον τον λιγότερο κακό) στις εκλογές θα αλλάξει κάτι, ούτε και η πίστη σε κάποιο επαναστατικό κόμμα-πρωτοπορία που κάποια στιγμή σε ένα αφηρημένο μέλλον θα δικαιωθεί και θα αλλάξει τα πάντα.

Ας είμαστε, λοιπόν, ρεαλιστές. Η αμέση δημοκρατία δεν είναι ούτε απάντηση ούτε υπόσχεση αλλά ένας τρόπος να βρούμε

συλλογικά τις δικιές μας απαντήσεις και να δημιουργήσουμε τα δικά μας νοήματα ώστε να οικοδομήσουμε έναν νέο κόσμο, όπου ο άνθρωπος δεν θα κυριαρχεί ούτε πάνω στον άνθρωπο αλλά ούτε πάνω στη φύση.